

EDIČNÍ PLÁN NAKLADATELSTVÍ MARATON 2021

www.emaraton.cz

Mira Jakovenková, Agnessa Mironovová

Agnessa

Zpověď ženy stalinského čekisty

Vzpomínky Agnessy Mironovové, které podle jejího vyprávění zaznamenala orální historička Mira Jakovenková, poprvé otevírají dveře do pokojů a salonů Stalinových katů, nejvýše postavených důstojníků sovětské tajné policie během čistek ve třicátých a čtyřicátých letech. Kniha přináší mimořádné svědectví manželky ambiciózního příslušníka NKVD Sergeje Mironova, která se díky extrémně rychlé a úspěšné kariéře svého muže dostala na samý vrchol stalinské společenské smetánky a po jeho popravě sama později prošla vězením NKVD a gulagem. Agnessa s krajní upřímností vypráví o svém životě plném prudkých zlomů, aniž čehokoliv lituje. Bez obalu vzpomíná na světlé a šťastné dny svého mládí, luxusní život, krásné šaty a okázalé nicnedělání, kterému se oddávala v době, kdy miliony lidí umíraly hladem.

Nejednoznačná vypravěčka, kterou v těchto vzpomínkách objevujeme, je mimořádnou postavou, okouzující a odpudivou zároveň. Její vzpomínky nejsou jen zajímavým životopisem; podobají se působivému románu, který zprostředkovává mnohem více než jakýkoliv archivní dokument: každodenní život, lidské charaktery a mytologii období, které se stalo nejstrašnějším a nejkrvavějším v moderních ruských dějinách.

Kniha je vybavena vysvětlujícími poznámkami a doslovem ruské historičky Iriny Ščerbakovové.

paperback; stran 262 + 26 stran fotografií; 328 Kč; termín vydání: 17. března 2021

ISBN 978-80-907771-0-1

Mira Jakovenková (1917–2005) pocházela z rodiny ukrajinské inteligence zasažené represemi třicátých a čtyřicátých let. Od druhé poloviny padesátých let se snažila o rehabilitaci svých příbuzných, a strávila proto celé hodiny ve frontách na prokuratuře, u nejvyššího soudu a vojenského tribunálu. Správně usoudila, že tajné stalinské archivy nebudou jen tak otevřeny. Začala si proto povídat s bývalými vězni gulagu, kteří spolu s ní čekali na slyšení, a zapisovat příběhy, které byli ochotni vyprávět. Zaznamenané vyprávění Agnessy Mironovové je vrcholem jejího dlouholetého úsilí o zachycení živé historické paměti.

Agnessa Mironovová (1903–1982) se narodila v Majkopu na severním úpatí Kavkazu. Po otci měla řecké kořeny. Během dospívání za občanské války byla svědkem krvavých střetů bělogvardějců s rudými. S prvním mužem, příslušníkem Rudé armády Zarnickým, se odstěhovala do Rostova, kde se setkala s důstojníkem Čeky Sergejem Mironovem. Ten se stal jejím druhým manželem a osudovou láskou jejího života. Třicátá léta po jeho boku prožila ve štěstí a přepychu. Následovalo Mironovovo zatčení a Agnessu později čekalo pět let v trestaneckém táboře. Po Mironovově popravě se Agnessa vdala za jeho bratrance, diplomata a filmaře Michaila Korola. Od druhé poloviny padesátých let opakovaně a neúspěšně usilovala o Mironovovu rehabilitaci.

O knize napsali:

Ve stopách Agnessy se dostáváme z kremelské novoroční recepcce, na které je přítomen sám Stalin, do pochodu vězňů ledovou kazašskou stepí; z bývalé vily generálního gubernátora

v Novosibirsku do moskevské komunálky; ze salonního vagonu náčelníka NKVD do cely lubjanské věznice. ... Agnessa se nebojí své minulosti. ... Ne každý tak jako ona považoval za důležité vyprávět o stalinské době, nebát se a nemlčet.

Irina Ščerbakovová, Memorial

Existuje mnoho kvalitních prací o trýznivých osudech Stalinových obětí. Tato kniha je ovšem výjimečná. Její hrdinka, krásná, koketní a milující manželka jednoho z šéfů Stalinovy tajné policie, zavírala oči před vražednou prací svého muže. Její svědectví dává nahlédnout do násilnického světa bratříčkování, podrazů a intrik, charakteristických pro stalinistickou elitu, do světa, v němž se každý bál, že brzy dojde i na něj. Je to však právě její spoluúčast na stalinském světě, jakož i fakt, že je velmi nedokonalou hrdinkou, co činí její vyprávění tak působivým.

S. A. Smith, All Souls College, Oxford

Iva Tajovská

Než se rozdělíme

Nový román Ivy Tajovské volně navazuje na knihy *Odpusť, že jsem se vrátil* a *Hořící nebe* a završuje tak složité osudy několika rodin zmítaných událostmi 20. století. Tak jako po útrapách první světové války lidé věřili, že další už nikdy nebude, i ti, kteří přežili tu druhou, doufali, že byla poslední. Devadesátá léta ale přinesla nejen pád komunismu a konec studené války, ale také rozpad států i rodin a nové ozbrojené střety. Zatímco rozdělení Československa proběhlo civilizovaně a trpěly jím hlavně osobní vztahy, důsledky běsnění občanské války v Jugoslávii a osmasedmdesátidenního bombardování Srbska silami NATO byly krvavé.

Mezi těmito dějinnými konflikty se odvíjí příběhy románu, jehož postavy jsou konfrontovány se starými vinami i novými znepokojivými změnami. Musí se přitom vyrovnávat s odcizením, samotou, stárnutím i potřebou odpuštění. Iva Tajovská nemaluje nedávné dějiny zjednodušujícími, příjemnými barvami, její perspektiva je poučená, kritická a zpochybňující. Tato silná a přímočará próza proniká svým hrdinům hluboko do svědomí a odkrývá trpkou pravdu, že čas, ani nové milénium, smíření nepřinese. Jediná naděje se ukrývá v samotných lidech, v nové generaci, v dětech, které – pokud budou dostatečně milované – mohou najít cestu, jak otevřené rány scelit.

paperback; cca 260 stran a 288 Kč; předpokládaný termín vydání: konec března 2021

ISBN 978-80-907771-4-9

Iva Tajovská (1959) debutovala v roce 2006 souborem novel *Jepičí hvězdy*. Podle novely *Archiv* natočila v roce 2009 Česká televize stejnojmenný film. Následovalo sedm úspěšných románů a povídkových souborů, mezi nimi knihy *Matky matek* (2007), *Jarmark obnažených duší* (2010) nebo *Podlaha z trávy, strop z hvězd* (2016).

Ve volné sérii románů *Odpusť, že jsem se vrátil* (2018) a *Hořící nebe* (2019) se autorka zaměřila na osudy obyvatel Pardubicka zasažených dvěma světovými válkami. K napsání příběhů ji inspirovalo osobní setkání se ženou, která zažila bombardování města a událost ji poznamenala na celý život.

Iva Tajovská čerpá z toho, co je jí blízké. Osudy jejích postav jsou silné ve své syrovosti, za nenápadnou každodenností jejich životů se skrývají skutečná lidská dramata. Autorka je podává s empatií, ale nikoliv nekriticky, a její prózy jsou proto autentické a prosté zjednodušujících zkratk.

Ève Curieová Paní Curieová

Proslulá biografie o ženě, jejíž jméno každý zná, ženě s nesmírným talentem a zaujetím pro vědu, ženě s nezměrnou vůlí a pracovitostí, které se podařilo nejen proniknout do světa vyhrazeného do té doby jen mužům, ale také v něm zcela mimořádným způsobem vyniknout a přinést světu zásadní vědecké objevy.

Marie Skłodowska byla vlastenecky cítící Polka, ale touha po vzdělání ji zavedla do Francie, kde ve čtyřiaadvaceti letech v roce 1891 složila jako vůbec první žena přijímací zkoušky na fakultu fyziky a chemie na pařížské Sorbonně. Po několika letech zde poznala svého budoucího manžela, fyzika Pierra Curieho. Společně se ve velice skromných poměrech věnovali výzkumu radioaktivity. Za objev polonia a radia byla spolu s manželem v roce 1903 oceněna Nobelovou cenou za fyziku. Po jeho tragické smrti při dopravní nehodě v roce 1906 pokračovala v započaté práci, která jí v roce 1911 přinesla druhou Nobelovu cenu. Do konce života se věnovala intenzivnímu vědeckému výzkumu v Radiologickém ústavu, u jehož zrodu stála. Výjimku tvořila jen první světová válka, během níž vybudovala a provozovala rozsáhlý systém pojízdných i stálých rentgenových vyšetřoven pro zraněné vojáky.

Životopis, jehož autorkou je dcera Skłodowské Ève, není jen popisem její vědecké dráhy, ale také pohledem zevnitř, plastickým vyličením celé osobnosti této výjimečné ženy, jejích nadějí i zklamání, radostí i bolesti. Právem zůstává tato biografie pro svou čtivost, literární kvality a emocionální hloubku i po šedesáti letech od svého prvního vydání působivým zobrazením života a díla Marie Curieové-Skłodowské.

paperback; cca 320 stran 358 Kč; předpokládaný termín vydání: duben 2021
ISBN 978-80-907771-8-7

Ève Curieová (1904–2007) byla francouzsko-americká spisovatelka, novinářka a klavíristka. Jejími rodiči byli vědci Marie Curieová-Skłodowská a Pierre Curie, proslulí výzkumem radioaktivity.

Po smrti své matky vydala její biografii *Madame Curie*, která se rychle proslavila po celém světě, roku 1937 za ni získala americkou National Book Award. Po obsazení Francie v roce 1940 odešla do exilu v Británii, kde pracovala jako válečná korespondentka. Reportáže z fronty souborně vydala v roce 1943.

Po válce se vrátila do Francie, kde se angažovala v oblasti ženských práv, později byla poradkyní prvního generálního tajemníka NATO Hastingse Lionela Ismaye. Roku 1954 si vzala za muže amerického diplomata Henryho Richardsona Labouisse, budoucího prezidenta organizace UNICEF, ve které rovněž působila. Zemřela ve věku 102 let v New Yorku.

Alena Wagnerová

Dvojitá kaple

Alena Wagnerová je známá jako orální historička a publicistka, jako autorka biografí kulturních osobností a povídek. Výjimečné místo v její tvorbě představuje novela *Dvojitá kaple*, neboť je intimní zpověď o dětství, dospívání a zrání mladé ženy, přičemž osu vyprávění tvoří vztah rodičů a dětí.

Novela vyniká především svou intenzitou. Přestože jde o introspektivní prózu, o proud vnitřních promluv, dialogů a vzpomínek hlavní hrdinky, odehrává se před očima čtenáře skutečné drama jednoho života, nebo spíše jedné rodiny. Je o to působivější, že většina z nás ho v určité podobě a míře sama zažila. Rodina je pro děti místem bezpečí a lásky, ale také vzdoru, odporu a někdy odcizení. Nároky a měřítko, které kladou rodiče na děti, bývají často v nesouladu s těmi, které uplatňují na sebe; to ovšem platí i pro děti.

Působivá próza Wagnerové ústí v katarzi, kterou je pochopení, odpuštění a nalezení cesty k sobě. A to nikoli jako fráze, ale jako do poslední věty a slova prožité hledání. Zdánlivě i tak banální zjištění, že rodiče jsou v první řadě muž a žena, lidé se všemi slabostmi, osloví díky umělecké a lidské pravdivosti čtenáře s neobyčejnou silou.

paperback; cca 180 stran a 248 Kč; předpokládaný termín vydání: duben 2021

ISBN 978-80-907771-7-0

Alena Wagnerová (1936), spisovatelka, orální historička a editorka, se narodila v Brně a od roku 1969 žije v Německu. Publikuje od šedesátých let, zejména sociologické studie, eseje a prózu. Píše česky i německy. Je autorkou biografie Sidonie Nádherné (2010), české a evropské osobnosti, jejíž život se odehrával na pozadí první poloviny 20. století, jejího bratra Johannese (2014) pohybujícího se v okruhu Franze Kafky a české novinářky Mileny Jesenské (1996). Kniha *V ohnisku nepokoje* (2003) obohacuje kafkaovskou literaturu o pohled na spisovatelovu rodinu. V textu *Co by dělal Čech v Alsasku?* (2011) sleduje alsaskou stopu Jiřího Weila. *Žena za socialismu* (2017) je překladem sociologické monografie vydané původně v Německu. Dlouhodobě a systematicky se zabývá česko-německými vztahy. Připomeňme rozhovory s Němci a Čechy ze Sudet – *Odsunuté vzpomínky* (1993) a *Neodsunuté vzpomínky* (2001) nebo publikaci o německých odpůrcích nacismu v Československu *A zapomenuti vejdemo do dějin* (2010). Vedle novely *Dvojitá kaple* (1991) vydala v roce 2019 cyklus povídek *Cestou životem*.

Edward N. Luttwak
Státní převrat
Praktická příručka

Kniha *Státní převrat. Praktická příručka* vyšla poprvé v roce 1968 a způsobila senzaci, protože krok po kroku vysvětlovala čtenářům, jak svrhnout vládu. Autoritářské režimy celého světa začaly v reakci na šíření knihy uvádět v chod preventivní opatření, která by zabránila popisovaným strategiím puče. V roce 2016 vydal autor druhou, přepracovanou verzi, aktualizovanou pro 21. století. Uvažuje v ní například o zranitelnosti stabilních demokracií západního stříhu v období delší ekonomické krize. V uplynulém půlstoletí se svět sice dramaticky změnil, ale podstata státního převratu zůstala stejná. Luttwak čtenáře provází jeho fázemi, od plánování až po popřevratové přísliby pokroku a stability. Pro úspěšný převrat je potřeba začít pečlivým nábořem vojenských důstojníků, schopných velet malým loajálním jednotkám. Ty je nutné rozmístit tak, aby se mohly rychle zmocnit ústředí vlády a klíčových míst v hlavním městě státu. Až poté bude puč vyžadovat podporu armády, která dokáže zabránit případným pokusům o kontrarevoluci. Masová podpora obyvatel není podmínkou, stačí pasivní přijetí. Proto musí být puč pokud možno nenásilný. Dokonalý převrat je rychlý a neteče při něm žádná krev. Krvavé převraty nejsou skoro nikdy úspěšné, a úplně selžou, pokud se jejich následkem rozpoutá drastická občanská válka.

Kniha analyzuje vojenské, sociální i kulturní podmínky, které pokusy o státní převrat umožňují a stala se klasickou politologickou učebnicí. Především a hlavně ale odhaluje důležitá fakta o povaze a budování politické moci.

České vydání doprovází nová, poprvé publikovaná předmluva autora, ve které vzpomíná na okolnosti vpádu okupačních vojsk do Československa v roce 1968, jemuž byl přítomen.

paperback; cca 280 stran a 328 Kč; předpokládaný termín vydání: konec dubna 2021
ISBN 978-80-907771-3-2

Edward N. Luttwak (1942) mnoho let působil jako bezpečnostní poradce ministerstva obrany, Národní bezpečnostní rady a armády Spojených států amerických. Generály a ministry zahraničí bývá označován za „velkého стратега“.

Vypracoval vlastní teorii „strategické logiky“, podle které je obvykle v situaci, vyžadující důležité rozhodnutí, nejlepší zvolit nejméně výhodnou a nejnepravděpodobnější cestu, protože tak dojde ke zmatení protivníka a získání zásadní výhody. Jeho knihy, články a eseje čtou jak akademici, tak i novináři, podnikatelé, vojenští představitelé a premiéři států. Pro *New York Times* píše provokativní sloupky o mezinárodní politice. Živí se tím, že své znalosti z oblasti vojenské strategie poskytuje vládám a institucím po celém světě. Radil prezidentovi Mexika s problémem pouličních gangů, Dalajlámovi ohledně vztahů s Čínou, evropským vládám s vytipováváním členů al-Káidy na hranicích Unie. Jeho nejznámější prací ale zůstává kniha *Státní převrat. Praktická příručka*, která byla od prvního vydání v roce 1968 přeložena do mnoha jazyků. Kniha má kultovní postavení – podle legendy ji našli i vedle těla generála Oufkira, neúspěšného strůjce pokusu o státní převrat v Maroku v roce 1972.

O knize mj. napsali:

Kniha je přes čtyřicet let po svém vzniku stále na pultech knihkupectví, a to nejspíš proto, že jde o dobrou četbu. Je skutečně praktická, obsahuje sžíravou ironii i vynikající postřehy.

The Times Literary Supplement, 3. 6. 2016

John Rodden

Jak se zrodil George Orwell

Život a dílo, legenda a odkaz

Je George Orwell nejvlivnějším spisovatelem v dějinách?

Podle provokativní knihy Johna Roddena tomu tak opravdu je. Kolem Orwella a jeho románů se postupně vytvořil mýtus. Už za svého života platil za předního autora své generace a za nejvynalézavějšího britského romanopisce. Je to ale hlavně vliv, který získalo Orwellovo dílo po jeho smrti a který nesnese srovnání s žádným jiným spisovatelem. Nikdo z autorů minulého století nevzbudil tolik kontroverzí ani nepřispěl do našeho kulturního slovníku tolika slovy. Orwellův „Velký bratr“, jeho „ideozločin“ nebo „novořeč“ jsou výrazy stále aktuálnější a citovanější. John Rodden ovšem ukazuje autora *Farmy zvířat* a románu *1984* v novém světle a odkrývá, jak se z muže Erica Arthura Blaira stal spisovatel George Orwell, jehož vize blízké budoucnosti nás dodnes děsí v nočních můrách. Orwell, svého času proslulý svými výstřednostmi, by zřejmě považoval za velmi ironické, že jeho dílo začalo být časem spojováno právě s těmi nemocemi naší doby, proti kterým celý svůj život bojoval.

Kniha *Jak se zrodil George Orwell* je průkopnickou studií a výsledkem desítek let zájmu a studia, během nichž profesor John Rodden mapoval úžasnou proměnu tohoto člověka a literáta ve světovou legendu.

paperback; cca 340 stran a 378 Kč; předpokládaný termín vydání: červen 2021

ISBN 978-80-907771-9-4

John Rodden vyučuje literaturu na University of Virginia a na University of Texas v Austinu. Dílu George Orwella se věnuje celý svůj život a v minulosti o něm vydal studie *The Cambridge Companion to George Orwell*, *The Cambridge Introduction to George Orwell* a *The Politics of Literary Reputation. The Making and Claiming of „St. George“ Orwell*. Žije v texaském Austinu.

O knize mj. napsali

Roddenova kniha ožívuje ducha a představivost George Orwella.

Shelley Walia, *The Hindu*

Roddenova kniha je dobře načasovaná, psaná jasným a svižným stylem a velmi objevná – je to významný příspěvek do Orwellovských studií. Jak se zrodil George Orwell je vynikající a fundovaná kritická studie, která zaujme od začátku do konce.

William E. Cain, *The Norton Anthology of Theory and Criticism*

Jak se zrodil George Orwell je vzácným a objevným spojením životopisu a literární analýzy. John Rodden potvrdil, že je předním znalcem Orwellova života a díla.

Paul A. Cantor, autor *Shakespeare's Roman Trilogy*

Muriel Sparková

Dívky bez prostředků

Je těsně po druhé světové válce a Londýn se nesměle probouzí z hubených válečných let. Obyvatelky londýnských „ženských domovů“, dobročinného penzionu The May of Teck Club, se nadechují svobody a lační po nových šatech, nových mužích, novém životě. Metropole ale zůstává poznamenána válečnými šrámy, zboží je na příděl a dívky zjišťují, že zlu se daří i v dobách míru.

Novela navazuje tématem, stylem, biografickou inspirací i datem vzniku na *Nejlepší léta slečny Jean Brodieové*, knížku, kterou se Brodieová ve světě a s velkým časovým odstupem i u nás proslavila nejvíce. Podobně jako *Nejlepší léta* zachycují vratký přechod skupinky školaček od naivního dětství k dospívání, zachycují *Dívky bez prostředků* snahu skupinky mladých žen zajistit si samostatnou existenci a zorientovat se v novém světě – přičemž Sparková v obou dílech osvědčuje tutéž formulační úspěšnost, umění diskrétního náznaku a smysl pro vtip i pro tragiku prostou sentimentality či patosu.

paperback; cca 180 stran a 248 Kč; předpokládaný termín vydání: červenec 2021

ISBN 978-80-907771-5-6

Muriel Sparková (1918–2006) se narodila a vyrostla v Edinburghu, první léta druhé světové války strávila v tehdejší Jižní Rhodesii. Poté, co u manžela propukla manická psychóza, odeslala malého syna do klášterní školy a vrátila se do Anglie, kde v letech 1944–1945 pracovala v propagandistickém oddělení vojenské rozvědky. Zpočátku publikovala literární kritiky a poezii, strmou literární kariéru zahájila v roce 1957 novelou *Utěšovatelé*. Od první poloviny sedmdesátých let žila v Toskánsku, kde také v roce 2006 zemřela. Je řazena mezi nejvýznamnější anglicky píšící autory 20. století a nejvýznamnější představitele katolické literatury.

O knize mj. napsali:

Když jsem knihu četla v mládí, byla pro mne jako neočekávaný dar. Když ji čtu dnes, nacházím v ní nejvybroušenější literární umění a důkaz vyrovnanosti a trvalé platnosti génia Muriel Sparkové.

Carol Shieldsová, The Guardian

Jurij Bujda

Modrá krev

Román *Modrá krev* (2011) je vyprávěním o Idě Zmojro, ženě, která zažila strmou cestu ke slávě a ještě strmější pád na dno. Za filmovou roli Mášenky, kterou miloval celý národ, dostala prémii od Stalina. Po nešťastných okolnostech se ale musí vrátit do rodného Čudova, kde po válce žijí už jen opilci, ztroskotanci a blázni. V příběhu, založeném na skutečném osudu významné sovětské herečky, sledujeme, jak se ze života jednotlivce vytváří legenda. Stalinské období je pak svou tragickou a zároveň absurdně komickou podobou pro takové legendy perfektním rámcem.

Jurij Bujda (1954) ve svém vyprávění s humorem i krutostí navazuje na nejlepší tradici ruského románu. Autor byl v Rusku za své dílo oceněn prestižní cenou Apollona Grigorjeva a jeho knihy vychází v několika jazycích.

paperback; cca 227 stran a 278 Kč; předpokládaný termín vydání: srpen 2021

ISBN 978-80-907771-6-3

Jurij Bujda (1954) je současný ruský prozaik, novinář a knižní redaktor. Narodil se ve Znamensku v Kaliningradské oblasti. O svém domově ironicky říká, že má „ruskou přítomnost a lidskou budoucnost“, a ve svých raných povídkách píše o rozkladu a mizerii, kterým po druhé světové válce sporné území Východního Pruska čelilo. Svě prózy zabydluje vykořeněnými postavami – válečnými mrzáky, ubohými vdovami, podvodníky, sirotky a blázny. Jeho Bohem zapomenutí chudáci a opilci ale neztrácí smysl pro humor a specificky ruskou víru v zázrak.

Bujda je jedním z nejzajímavějších objevů postsovětské literatury. Má dar spojovat extrémy, osudovou tragédii s absurdní komedií. S vypravěčskou bravurou ve svých knihách střídá reportážní styl s nespoutanými výbuchy halucinačních výmyslů. Nakonec, jeho příjmení v západoběloruských a západoukrajinských nářečích znamená „pohádkář, lhář, mluvka“, jak sám připomíná.

Debutoval v roce 1994 novelou *Don Domino*, jeho povídkový soubor *Pruská nevěsta* (1998) byl v Rusku oceněn prestižní cenou Apollona Grigorjeva. K vydání připravujeme jeho první román *Modrá krev* (2011).

O knize mj. napsali:

Bujdovo psaní je často přirovnáváno k magickému realismu. Daří se mu vytvářet přesvědčivý imaginární vesmír. Děvčátka neboli „holubičky“ pochodují v pohřebních průvodech s hrdličkami v ruce, v budově zvané Afrika vyzvání každé ráno omylem zazděné hodiny a místní četník Pan Paratov pije svou obvyklou sklenici dvojité vodky. Jen málo autorů umí zprostředkovat realitu tohoto šedivého světa lépe než Jurij Bujda.

The Times Literary Supplement, 2. 3. 2012

Honoré de Balzac

Neznámé veledílo a jiné prózy

[Povídky o umělcích]

Vedle rozsáhlých románů zachycujících život a mravy francouzské společnosti první poloviny 19. století se Balzac věnoval i kratším literárním útvarům a zde vyniká jeho charakterizační umění a schopnost podat rozvinutý příběh na malé ploše. Specifickým námětem těchto Balzacových drobných próz je svět umělců. Jako spisovatel měl k němu přirozeně blízko, ale obzvláštní pochopení osvědčil zejména v případě malířství a hudby.

Téma umělecké geniality, která však hraničí s šílenstvím, rozvíjí v povídce *Neznámé veledílo* a v novele *Gambara* na postavách malíře Frenhofera a hudebního skladatele Gambary. Oba, každý jiným způsobem, touží po umělecké pravdivosti a dokonalosti; tato touha či snad posedlost však může vyústit v to, že jejich díla zůstanou společnosti nepřístupná.

Příběh sochaře Sarrasina ve stejnojmenné povídce mimo jiné ukazuje, jak lidsky nezkoušený a naivní umělec, ponořený od mládí do své tvorby, podléhá nástrahám a intrikám společnosti, konkrétně světu římské opery. Oproti tomu povídka *Pierre Grassou* vykresluje malíře, který dosáhl úspěchu a uznání nikoli díky talentu či originalitě, ale díky mnoha letům dřiny, odříkání a schopnosti vyhovět převažujícímu společenskému vkusu.

Konfrontace dvou odlišných světů v podobě lásky mezi bohémským malířem z vyšších kruhů Theodorem de Sommervieux a obyčejnou měšťanskou dívkou je pak tématem novely *Dům u Pálkující kočky*.

Všechny prózy vycházejí v nových překladech a novela *Gambara* je v češtině publikována vůbec poprvé.

pevná vazba; cca 240 stran a 298 Kč; edice SVĚTOVÍ KLASICI; předpokládaný termín vydání: září 2021

Honoré de Balzac (1799–1850) je francouzský spisovatel, tvůrce rozsáhlého románového cyklu, který nazval *Lidská komedie*. Téměř devadesát románů, novel a povídek tohoto cyklu si klade za cíl zobrazit v celé šíři společnost, v níž autor žil, i vnitřní emocionální a duchovní svět jednotlivce. Jako demiurg se Balzac snažil stvořit dokonalé dílo, které zaujme básníky, filozofy i masy.

Sám Balzac byl nespoutaným živlem. Na spisovatelskou dráhu se dal přes odpor rodiny, která pro něj plánovala kariéru notáře, a v prvních letech se živil psaním anonymních brakových románů v romantickém duchu. Celý život se krom toho věnoval různým pochybným podnikatelským aktivitám, a protože miloval přepych, jeho dluhy neustále narůstaly. Kvůli hektickému životnímu tempu umírá v pouhých padesáti letech a je fascinující, jak rozsáhlé dílo dokázal za tak krátkou dobu vytvořit.

Victor Sebestyen

Lenin

Osobnost, ideologie, teror

Sebestyenova kniha o Leninovi je vzorem politického životopisu pro široké publikum: historická přesnost se v textu vyváženě spojuje s beletristickou živostí a napínavostí, aniž by se autor musel uchýlovat k psychologickým spekulacím nebo pompézním generalizacím. Výsostný *homo politicus* je v Sebestyenově portrétu předveden v úplnosti, včetně svých primitivních či monstrózních rysů, ale bez velkohubých ideologických soudů: Sebestyen rozhodně není Leninovým apologetou, má však k osobnosti portrétovaného dostatek respektu na to, aby výsledkem nebyl dvourozměrný žalovatelský plakát.

paperback; cca 624 stran + 24 stran fotorpřilohy; cca 648 Kč; předpokládaný termín vydání: říjen 2021

Rodiče **Victora Sebestyena** (1956), rodáka z Budapešti, emigrovali z komunistického Maďarska po porážce protisovětského povstání. Ve Velké Británii Sebestyen pracoval pro řadu významných listů včetně *The Times* a své články mimo jiné publikoval v *The New York Times*. Zajišťoval reportáže z východoevropských zemí v období pádu komunismu, z rozpadu Sovětského svazu a z balkánských válek.

Je autorem řady knih. Prvotina *Twelve Days* z roku 2006 je historií maďarského povstání v roce 1956; dočkala se širokého ohlasu a překladu do dvanácti jazyků. *Revolution 1989* (česky: *1989. Pád východního bloku*) z roku 2009 je ceněným zpracováním pádu sovětského impéria. Zrodem poválečného uspořádání a světa studené války se zabývá kniha *1946. The Making of the Modern World*. Monografie *Lenin* (2017) je jeho nejnovějším dílem a vyšla takřka současně anglicky a německy.

O knize mj. napsali:

Může se prvotřídní historiografie vyrovnat četbě napínavého thrilleru? Novináři Victoru Sebestyeni se s jeho Leninem takový mistrovský kousek povedl. Jak toho docílil? Představte si ruskou verzi seriálu Dům z karet a Vladimira Iljiče Lenina jako víc než sto let starý předobraz cynismu a vražedných ambicí Franka Underwooda. Přidejte k tomu výsledky pečlivého pátrání v sovětských archivech, včetně těch, které byly donedávna nepřístupné, a podrobnou znalost 9,5 milionu slov sebraných Leninových spisů. Celé to doplňte bravurním uměním scenáristy, a vyjde vám příběh podaný s patřičnou dramatickostí, který osloví jak odborníky, tak nadšence historie.

Josef Joffe, The New York Times

Poutavě napsaný životopis popisuje dramatický průběh Leninovy kariéry na pozadí pádu carství, válečných útrap a budování diktatury. Bolševického vůdce ve své knize autor portrétuje jako člověka nezátíženého sebekritikou, pochybnostmi ani morálkou, sledujícího bez ohledu na obrovské ztráty jen své revoluční cíle.

Daniel Beer, The Guardian

Kyle Harper

Pád Říma

Podíl klimatických změn a epidemií na zániku římské říše

Pozoruhodná studie toho, jak ničivé pandemie a přírodní katastrofy zpustošily rozsáhlou římskou říši a přispěly k pádu nejmocnější civilizace starověku.

Dějepisci jsou po staletí fascinováni strmým pádem římské civilizace. Kyle Harper ve své knize poprvé klade důraz na úlohu, kterou při něm hrály klimatické změny a velké epidemie. Pomocí moderních vědeckých metod a dat z „přírodních archivů“, tedy z ledovcových jader nebo sekvenování DNA, Harper odhaluje, že osud Říma nebyl psán pouze jeho politiky, vojáky a okolními barbary, ale že k němu přispěly i sopečné erupce, sluneční cykly, klimatická nestabilita či devastující účinky rychlého šíření virů a bakterií, které umožnila pokročilá římská infrastruktura. Kolaps Říma byl totiž podle autora zejména triumfem přírody nad lidskou ctižádostí.

Ve druhém století, na vrcholu své síly, byl Řím neporazitelnou supervelmocí. O několik století později byly všechny jeho zdroje vyčerpané a říše se topila v politickém chaosu. Kniha popisuje boj Římanů s neustále se zhoršujícími výkyvy podnebí a opakovaně propukajícími epidemiemi dýmějového moru, kterým obležená říše nemohla odolávat navěky.

V Harperově břitké reflexi vztahu lidstva a planety slouží Řím jako memento toho, že dějiny naší civilizace jsou klimatickými vlivy a evolucí bakterií psány v mnohem větší míře, než si ještě dnes dokážeme přiznat.

paperback; cca 520 stran a 678 Kč; předpokládáný termín vydání: listopad 2021

Kyle Harper je profesorem starověkých dějin a literatury na University of Oklahoma. Je autorem knih *Otroctví v pozdním Římě* (Slavery in the Late Roman World) a *Od studu k hříchu. Křesťanství a proměna sexuální morálky v pozdní antice* (From Shame to Sin. The Christian Transformation of Sexual Morality in Late Antiquity).

O knize mj. napsali:

Harperova studie je ukázkou neuvěřitelné erudice autora a velmi aktuálním varováním dějin před úžasnou, tísnivou silou přírody.

P. D. Smith, The Guardian

Vynikající nová kniha... [Harper] napsal podivuhodnou, odborně založenou práci, která využívá exaktní data a současné metody k objasnění záhad starověkých dějin.

Noel Lenski, Times Literary Supplement

Honoré de Balzac

Sbohem a jiné prózy

V obecném povědomí zůstává Balzac často zapsán jako autor, který přes romantické začátky dospěl k realismu, ke kritickému znázornění života a mravů francouzské společnosti prvních desetiletí 19. století. V horším případě pak – v důsledku desetiletí marxistických interpretací – jako kritik buržoazní společnosti a jejích odlidštěných vztahů.

Výbor pěti novel a dvou povídek má za cíl představit Balzaca nikoli jako kritika společnosti a lidských neřestí, nýbrž jako spisovatele mnoha různých žánrových a tematických poloh.

Vojenské tematiky se chopil v novele *Sbohem*. V nesmírně působivých, takřka apokalyptických výjevech líčí katastrofu zdemoralizovaného francouzského vojska u břehu řeky Bereziny při ústupu z Ruska v listopadu 1912; v další části novely pak pozoruhodným způsobem portrétuje ženu, která v důsledku válečných útrap zešílela.

V novele *Tajnosti princezny z Cadignanu* zkušená, ba protřelá žena z vyšších kruhů, která zažila mnohé a prohýřila nejen své jmění, koketuje a manipuluje s mladým nesmělým spisovatelem tak, že ten v ní, zaslepen láskou, vidí světici, čistou a vznešenou duši, trpící obět' svého okolí. Balzac zde rozehrává, jak to umí jen on, dynamiku jejich vztahu.

Fantaskno, náboženská mystika a zločin je námětem *Usmířeného Melmotha*. V co nakonec novela vyústí, zda v mravní ponaučení, ezoteriku, či pouhou taškařici, musí posoudit sám čtenář.

Ve zdánlivě naivním a romantickém hávu je napsána *Maskovaná milenka*. Autor zde však zpracovává moderní téma radikální ženské emancipace a nezávislosti – na muži, manželovi i otci svého dítěte.

Červená hospoda reprezentuje kriminální žánr. Balzac zde rozprává okolnosti brutální vraždy německého obchodníka a zabývá se problémem svědomí a morální poloviny.

Dvě kratší povídky – *Vášeň na poušti* a *Mše ateistova* – jsou ukázkou Balzacovy mistrovské drobnokresby při zpracování specifických témat.

Kniha vychází v nových českých překladech jako třetí svazek edice Světové klasici. pevná vazba; cca 260 stran a 298 Kč; edice SVĚTOVÍ KLASICI; předpokládaný termín vydání: III. čtvrtletí 2022

Honoré de Balzac (1799–1850) je francouzský spisovatel, tvůrce rozsáhlého románového cyklu, který nazval *Lidská komedie*. Téměř devadesát románů, novel a povídek tohoto cyklu si klade za cíl zobrazit v celé šíři společnost, v níž autor žil, i vnitřní emocionální a duchovní svět jednotlivce. Jako demiurg se Balzac snažil stvořit dokonalé dílo, které zaujme básníky, filozofy i masy.

Sám Balzac byl nespoutaným živlem. Na spisovatelskou dráhu se dal přes odpor rodiny, která pro něj plánovala kariéru notáře, a v prvních letech se živil psaním anonymních brakových románů v romantickém duchu. Celý život se krom toho věnoval různým pochybným podnikatelským aktivitám, a protože miloval přepych, jeho dluhy neustále narůstaly. Kvůli hektickému životnímu tempu umírá v pouhých padesáti letech a je fascinující, jak rozsáhlé dílo dokázal za tak krátkou dobu vytvořit.

Václav Polívka

Deníky 1945–1948

V roce 2012 byly v Norsku na půdě jednoho domu nalezeny dosud neznámé a nepublikované deníky Václava Polívky, později Vidara Jensena, které si psal v Československu od ledna 1945 do března 1948. Mladík pocházel ze vzdělané rodiny a spolu se svými rodiči žil v domě na Pražském hradě, miloval klasickou hudbu a sám hrál na violoncello. Zapisovat si začal jako sedmnáctiletý gymnazista a po válce pokračoval už jako student medicíny. Jeho deníky jsou cenné zejména tím, že poskytují bezprostřední a autentické svědectví o důležitých historických událostech a vůbec o společensko-politickém dění dané doby – od posledního roku okupace včetně Pražského povstání přes poválečné období, kdy společnost ještě žila v euforii z osvobození a neviděla blížící se nebezpečí, až ke komunistickému převratu v únoru 1948. Tehdy dvacetiletý Václav Polívka jasně viděl, co se ve státě děje a kam vývoj směřuje; sám se také účastnil 25. února 1948 studentské demonstrace na podporu prezidenta Beneše, kterou rozehnala policie. Na jaře 1948 se mu podařilo uprchnout z Československa a usadit se v Norsku, kde se také oženil se svou láskou, kterou potkal během studentských cest do Dánska v letech 1946 a 1947.

Knižní výbor z rozsáhlých a pečlivých deníkových záznamů mapuje jak bohatý kulturní a osobní život mladého studenta, tak i celospolečenské nálady, politické dění a přelomové okamžiky našich dějin ve druhé polovině čtyřicátých let 20. století.

paperback; cca 360 stran a 398 Kč; předpokládaný termín vydání: IV. čtvrtletí 2022